

חלקי בקהילתי

יהי חלקי עמהם

הרה"ג ברוך צבי גרינבוים שליט"א | ראש ישיבת דרך ה' - חלקי בקהילתי

גם אנחנו עמדנו בסיני !

משה רבינו אומר בסוף ימיו לעם ישראל: "ולא נתן ה' לכם לב לדעת, ועינייכם לראות, ואוזנייכם לשמוע - עד היום הזה". מה היה באותו היום?

רש"י מפרש: שמעתי, שאותו היום שנתן משה את ספר התורה לבני לוי, באו כל ישראל לפני משה ואמרו לו משה רבנו, אף אנו עמדנו בסיני

וקיבלנו את התורה וניתנה לנו, ומה אתה משליט את בני שבטך עליה, ויאמרו לנו מחר - לא ניתנה לכם תורה רק לנו ניתנה! ושמוח משה על הדבר ואמר להם "היום הזה נהיית לעם", היום הזה הבנתי שאתם חפצים במקום". (דברים כ"ג-ג)

עלינו להבין את החשש הגדול של בני ישראל, מה נורא בזה אם ספר התורה היה נמסר לשמירה רק לבני לוי, הרי תפקידו של שבט לוי הוא ללמד את התורה שניתנה לכל ישראל - בפרט כשמצוות התורה מכוונות במפורש לכל ישראל. כיצד אפוא יעלה על הדעת שבני לוי יוכלו לטעון בעתיד, לא לכם ניתנה תורה - אלא לנו?

על הפסוק "היום הזה נהיית לעם", דרשו חז"ל "בכל יום יהיו בעיניך כאילו היום באת עמו בברית". החיוב לראות את קבלת התורה כדבר מתחדש דבר יום ביומו, כתוב בתורה פעמים רבות, לדוגמא, בפרשת "שמע" ישראל: "אשר אנוכי מצווח היום" - "שיהיו עליכם חדשים כאילו שמעתם בו ביום".

איך יתכן הדבר הלכה למעשה להרגיש שהתורה שניתנה לנו לפני אלפי שנים - כאילו היום ניתנה? התשובה לכך היא, שהדבר אפשרי רק על ידי לימוד והעמקה בתורה. בתורה נמצאת חוכמתו האלוהית האין סופית של הקב"ה, וכשיהודי

צילום: ברוך יערי

חג התורה שלפנינו, הוא הזדמנות לקבל החלטה בדבר חיפוש אחרי חיבור מחדש לתורה

בנוסף לספר התורה של בני לוי. כשיהודים אכפתיים ומליכם פורצת הקריאה: "אף אנו עמדנו בסיני וקבלנו תורה", והם מבינים שהם צריכים תורה ייחודית ללב שלהם, לעיניים ולאוזניים שלהם, רק אז הם זוכים לספר תורה ייחודי משלהם, שנותן להם ביהדותם טעם חדש כל יום.

אין זה סוד שרבים מאתנו, מתקשים למצוא את הספר תורה המיוחד שלהם, שאליהם הם ירגישו מחוברים. יש לכך סיבות שונות. צוק העיתים וקשיי הפרנסה, או התניות שליליות וחוסר טעם בלימוד - הנגררים מגיל צעיר בגלל 'סיפורים לא פתורים' עם מערכת חינוכית כזו או אחרת.

חג התורה שלפנינו, הוא הזדמנות לחשיבה מחודשת על נחיצותו של לימוד התורה בחיינו, ולקבלת החלטה של חיפוש אחרי חיבור חדש לתורה. החיבור הזה ללימוד הוא קריטי לנו, לנשתינו ולילדינו. חיבור שכזה יכול להיעשות ע"י מלמדי תורה ייחודיים ואישיים - שיתנו לנו טעם חדש בלימוד, וכן בהזטרפות למסגרות לימוד ייחודיות - תוך כדי גיבוש חברתי - דוגמת הקהילות ומסגרות הלימוד של 'חלקי בקהילתי'. עם רצון כנה ותפילה מעומק לב - ימצא לנו הקב"ה את החיבור החדש הזה.

בוגרי ישיבות עמלים: "אף אנו עמדנו בסיני וקיבלנו את התורה - היום הזה..."

הלכות חג בחג

מדור הלכתי

עמוד 2

מה ללמוד?

חלקי בעבודתי

עמוד 3

דוקא גמרא!

תא שמע

עמוד 4

זה החלק שלי

בתוך קהל ועדה

עמוד 5

ילד בקהילה

מנהג הקהילה

עמוד 6

דגל התורה

ברכת הלב

עמוד 8

chelki.co.il

חגים וזמנים לששון

לרגל הרגל - חג מתן תורתנו, נעסוק השבוע בהלכות יום טוב המצויות

האם מותר לנו להוציא את המאכלים מדירה אחת לדירה השנייה למרות שאין עירוב?

תשובה: כל מלאכת אוכל נפש הותרה ביום טוב, לכן מלאכות ששייכות להכנת האוכל כגון שחיטה בישול והבערת אש מותרות. גם מלאכת הוצאה נחשבת ל'מלאכת אוכל נפש', והשאלה שנשאלה כאן היא דוגמה מצוינת לכך, ולכן ודאי שמותר להם להוציא את המאכלים מבית אחד לבית אחר.

יש להוסיף, שמותר להם להוציא ולהעביר מדירה לדירה גם דברים שאינם חלק מהסעודה ואינם נכללים בהיתר של 'אוכל נפש', משום שמלאכות שהותרו לצורך אוכל נפש הותרו גם לשאר צרכים (היתר זה נקרא בפוסקים בשם 'מתוך'), ולכן מותר לילדים לשחק בחוץ בכדור, או לטייל עם עגלת תינוק (פעולות שאסורות בשבת במקום שאין בו עירוב כשר), הגם שאין בהוצאה זו מלאכת אוכל נפש.

ולכן כאשר אוכלים עוף, בו קל יותר להוציא את העצמות מתוך העוף, ביום טוב מוציאים את העצמות ובשבת צריכים להוציא את העוף.

יש הגבלה לדין זה באופן שבתערוכת יש יותר פסולת מאשר אוכל. במקרה כזה צריך להוציא את האוכל מתוך הפסולת (למרות

הטרחת המרובה) משום שהפסולת נחשבת ל'מוקצה' ואסור לטלטל אותה. כל מה שהתרנו להוציא את הפסולת, הוא רק כשהיא מועטת, משום שבאופן זה הפסולת מתבטלת ברוב האוכל ולא נחשבת למוקצה.

דוגמה להלכה זו: קערה שיש בה מעט שברים קטנים של אגוזי פיסטוק שמעורבים עם קליפות, וקל יותר להוציא את הקליפות משום שהן גדולות יותר, אולם מבחינה כמוותית יש יותר קליפות מאגוזים, שבזה יש להוציא את האוכל הגם שהברירה קשה יותר.

הבדל יסודי נוסף הוא, שבשבת מותר לברור רק לצורך שימוש מיידי או סמוך לסעודה, ואילו ביום טוב אפשר לברור גם לצורך שימוש לאחר זמן, ולכן מותר לקלף ביצים בליל יום טוב לצורך סעודת היום, הגם שבשבת אסור הדבר מן התורה.

שאלה: אנחנו מתארחים עם כמה משפחות ביישוב שאין בו עירוב כשר. כל האוכל של החג נמצא באחת הדירות, כאשר הסלון הגדול בו אנחנו מתכננים לאכול נמצא בדירה אחרת.

שאלה: יש לי בבית כיריים של גז, ואת האוכל של סעודת יום השבועות אני מתכנן לבשל ביום טוב בבוקר. צורת ההכנה של האוכל מצריכה להבה גדולה בתחילת הבישול בשביל להרתיח את האוכל, ולאחר ההרתחה צריכים להבה קטנה בשביל שהאוכל לא יישרף. האם מותר ביום טוב להנמיך את הלהבה?

תשובה: אסור להנמיך את להבת הגז לצורך בישול האוכל. מי שרוצה לבשל את התבשיל באופן שלא יישרף יכול להדליק את אחת הלהבות האחרות על אש נמוכה יותר ולהעביר לשם את הסיר להמשך בישולו, ועדיף להדליק את הלהבה השנייה, על פני הנמכת הלהבה הדולקת.

ההסבר לכך הוא, שמלאכת כיבוי עוזרת למאכל רק באופן עקיף, ולכן היא מותרת רק כשאין שום אפשרות אחרת להועיל לאוכל, ולכן כל עוד אפשר להדליק להבה אחרת, הכיבוי לא הותר.

אלו המדליקים את הכיריים ביום טוב, וברשותם כיריים שכאשר מסובבים את כפתור הגז נוצר ניצוץ שמדליק את הלהבה, צריכים לזכור להוציא את השקע של הכיריים לפני החג בשביל שמנגנון זה לא יעבוד, משום שיצירת הניצוץ אסורה ביום טוב כדין הדלקת אש חדשה. אם שכחו לעשות כן, אסור להשתמש בכיריים אלו לבישול בחג.

שאלה: האם יש הבדל במלאכת בורר בין שבת ליום טוב?

תשובה: יש כמה הבדלים במלאכת בורר בין שבת ויו"ט, ונבאר את הכללים בעזרת דוגמאות מעשיות.

הבדל אחד הוא בהיתר לברור בשבת על ידי ברירת האוכל מתוך הפסולת. היתר זה הוא אפילו באופן שקל יותר להוציא את הפסולת מתוך האוכל. לעומת זאת ביום טוב, מידת הטרחת היא הקובעת. אם קל יותר לברור את הפסולת מתוך האוכל, יש להוציא את הפסולת.

כמובן שאדם הרוחץ ביום טוב צריך להזהר מסחיטת השערות, ויש הנמנעים מחמת זה מרחיצת האזורים בגוף שיש בהם שערות, משום שהניסיון מוכיח שקשה להזהר באיסור זה, למי שלא הורגל בכך.

הרב שלמה ליפשיץ

רב הקהילות החרדיות הר יונה ג' ויסודות בני ברק

תורה היא וללמוד אנו צריכים

כבר שבעה חודשים שהמלחמה נטושה בדרום ובצפון, בשלטי חוצות סופרים את הימים שעברו על השבויים האומללים. ובתוך הסערה הזו, ספרנו אנחנו את שבעת השבועות, מפסח ועד עצרת, הספירה עליה הצטוונו בתורה מידי שנה בשנה.

ספירת העומר יוצרת רצף ארוך, תהליך שנאמר לאדון הנביאים בהתגלות הבורא אליו מתוך הסנה הבער בחורב: "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה". יציאת מצרים, נועדה להביא אותנו אל היום החמישים בו ראו עינינו את מלכינו מתגלה ונותן לנו את תורתו.

ומאותו יום והלאה, אין דרך להתקרב אליו, אם לא דרך תורתו - תורת אמת. בדרונו, המוצף גירויים ופיתויים, הדעת מוסחת כל העת. הקשר שלנו, בוגרי הישיבות העובדים לעבודת ה' דורש מאמץ, ואין קיצורי דרך.

תנועת 'חלקי בקהילתי' מעמידה במוקד האיחוד הקהילתי, את לימוד התורה מתוך ההבנה שזו הדרך היחידה לכוון את מעשינו לשם שמים, ולזכות להרבות כבוד שמים בעולם. לימוד התורה המשמחת לב ועיניים מאירה, הוא הציר המרכזי סביבו סובבים חיי הקהילה, לצד תפילה בבית הכנסת וגמילות חסדים איש לרעהו. בליל התקדש החג, כאשר נתאסף בבית המדרש לעסוק בתורה, נשמח בזכות שנפלה בחלקינו, להשתייך לקהילות של בני תורה, המבקשים להידבק בתורה ולהתגדל בה. ונפקח עין על חברינו ומכרינו, שעדיין לא משתייכים לקהילה תורנית צומחת, בכדי להזמין גם אותם להצטרף לתנועה התוססת של אוהבי התורה - חלקי בקהילתי, כדי שלא יישאר אף בוגר ישיבה בלי קהילה.

חג שמח וקריאה מהנה
המערכת

הלילה הזה

שלום כבוד הרב

חג השבועות מתקרב, ואני מרגיש שאני לא שייך לחג הזה. כשהייתי בשיבה ואחר כך בכולל, למדתי כל הלילה וכך הרגשתי את החג. איך היום כאיש עובד ארגיש שייך לכל זה, מה אלמד בכלל, ואם לא אלמד איך ארגיש את חג השבועות?

תשובה:

שלום וברכה איש יקר.

שאלה חשובה שאלת. הצורך להרגיש את הקשר לחג הוא חשוב. לא להסכים שהחג יעבור עלי, בלי שאני אעבור אותו... הלואי שכל יהודי יתכונן כך לכל חג. לפני שנדבר על ליל שבועות, חשוב לעשות סדר. הלימוד בליל שבועות הוא מנהג, שנוסד על ידי קדושי עליון, ונפוץ במשך השנים בקרב חלקים רבים מעם ישראל. אך חשוב לשים לב, חג שבועות הוא לא "ליל שבועות", גם מי שמסיבה אישית לא ער בליל שבועות יכול לחגוג את חג השבועות ולמצוא את הקשר שלו אל החג, הכרתי תלמידי חכמים גדולים שלא היו ערים בליל שבועות.

עיקר מגמתו של הלילה הזה, היא למצוא ביטוי לתחושת החיבור האישי לתורה...

חג שבועות נקרא על ידי חז"ל 'חג מתן תורתנו'. קבלת התורה אינה נוגעת רק למי שלומד תורה בכל שעות היום, אלא לכל מי שמקיים את התורה והמצוות, ומנהל את חייו על פיהם. חג השבועות לא ניתן רק לשבט לוי, הוא ניתן לכל העם. ביום זה אנחנו חוגגים את הזכות שלנו לקבל את התורה, ולהיות עם שהתורה מובילה אותו ונוכחת בחייו. אדם הרוצה לעשות עבודה אישית לקראת החג, טוב שיתבונן וימצא את נקודת החיבור שלו אל התורה, מה התורה מחוללת בו, איך הוא אדם אחר בזכותה, ואיפה הוא מרגיש את התורה נוכחת בחייו, ומדריכה אותו. אם אדם יתבונן בזה, הוא ישמח בשמחת החג ויתחבר אליו חיבור מושלם. יקרי, גם אם לא תלמד בליל שבועות, אין סיבה שלא תמצא את הקשר שלך אל החג.

כמובן שהמנהג ללמוד בליל שבועות הוא מנהג קדוש, ומי שיוודע שהערנות בלילה לא תהרוס לו את שמחת יום טוב, והוא ירגיש התעלות מהלילה הזה, ראו מאד לקיים את המנהג הקדוש הזה, ששייך גם הוא למי שקובע עתים לתורה, ולא רק למי שלומד בכל שעות היום. ואולי דווקא מי שבדרך כלל לא לומד שעות רצופות, יכול להרגיש התעלות גדולה בליל שבועות. עליך למצוא לימוד מתאים, משהו שתאהב, ותהנה ללמוד אותו. לכל אחד יש חלק אהוב, בתורה הקדושה, אפשר ללמוד תורה, נביאים וכתובים, משנה גמרא ומדרש, הלכה או אגדה. אפשר גם לגנון את הלילה בלימודים שונים ולהעשיר את הלימוד בכמה נושאים, כל אחד לפי טבעו ואופיו. יש בלילה הזה כארבע שעות לימוד אם תתכנן אותו היטב תוכל למצוא את החיבור שלך אליו.

לענ"ד עיקר מגמתו של הלילה הזה, היא רק למצוא ביטוי לאותם תחושות שכתבתי בתחילת דבריי, אם תתבונן בהשפעתה של התורה על חייך, ומתוך ההתבוננות הזו, תחפש גם לימוד שאתה מוצא בו טעם ומתענג עליו, תוכל לעסוק בו כל הלילה, ותגלה עוד רובד של חיבור אל התורה הקדושה, כדי לחגוג את חג מתן תורה בשמחה רבה. תוכה שתקיים תפלתך "והשיאנו ה' אלוקינו את ברכת מועדיך לחיים ולשמחה ולשלום", וברכת המועדים תשפיע על כל חייך לשמחה ולשלום.

שלך
שלמה

SHLOMO.LIFSHTS@gmail.com

בוגר ישיבה

גם לך יש חלק בתורה... לקראת חג מתן תורה
חשוב שתגלה אותו... הוא מחכה לך והוא רק שלך
בשבילך.. בשביל הבית והמשפחה שלך...

'חלקי בקהילתי' - חלקי בתורתך

'חלקי בקהילתי' - החלק שלך

02-6260115

למה דווקא גמרא?

ממני באופן אישי?

התשובה לכך היא, שגילוי רצון ה' קיים אך ורק בתורה. כל מילה וכל פרשה בתורה נאמרו ונכתבו באופן אלוהי, וטמונות בהן בצורה מתומצתת אין ספור אפשרויות של גילוי רצון ה'. האפשרויות של יהודי לדעת את תפקידו בעולם, היא על ידי לימוד התורה. מלבד היות הלימוד קיום של מצות ה', הרי הוא הגילוי של רצונו יתברך. כל ידיעה והעמקה בתורה היא תוספת גילוי, וכך לומד היהודי את הרצון האלוהי ממנו.

כדי להבין את שפתו וכוונתו המופלאה של האלוהים בתורתו, על היהודי מוטלת החובה 'ללמוד את השפה' הנכונה, שעל ידה הוא יבין את כוונת נותן התורה.

דוקא גמרא
צילום: ברוך יערי

כאשר הלומד מבין את שפתה של התורה, הוא רוכש את צורת החשיבה הנכונה והישירה של תורה ה'. מתוך התבוננות בתורה, הוא יכול לקנות 'השקפה' תורנית וערכים נכונים, ולכונן את רצונותיו לרצון ה'.

'מחשבות של תורה' לחיים

כאן אנו מגיעים אל הנקודה המרכזית:

האפשרות היחידה לדעת כיצד ללמוד תורה, ואיך לחשוב כמו שיהודי צריך לחשוב, היא אך ורק על ידי לימוד תורה שבעל פה, שגולת הכותרת שלה היא הגמרא!

לימוד הגמרא, כמוהו כישיבה בבית מדרשם של אלפי חכמי המשנה והתלמוד, הפותח את שערי פני כל יהודי. בתוכו יכול כל אחד, בכל דור ודור, לשבת לצידם של התנאים והאמוראים, להתבונן כיצד הם לומדים תורה, איך הם מפרשים את פסוקי התורה,

יש לנו תפקיד היסטורי. אנו בני אברהם יצחק ויעקב, בהם בחר הקב"ה, ובהיותנו ממשיכי דרכם, בחר בנו ה' לתפקיד גדול ומיוחד בעולמו. בחירה זו הייתה במעמד הר סיני ומתן תורה, בו גילה לנו האלוהים כיצד יחיה האדם בעולם בצורה מושלמת. התורה היא לפיד אש שמאיר את הדרך במבוכ החיים של העולם הזה.

חובתו הפרטית של כל יהודי 'בעולמו'

כל יהודי, באשר הוא, נועד לתפקידים מיוחדים שהם 'חובתו בעולמו'. נסביר:

בכל שלב וזמן בחייו, ניצב היהודי בפני אתגרים ומצבים שונים, בהם עליו להחליט כיצד ואיך ינהיג את אורחות חייו.

צורת החיים של כל יהודי נובעת מההחלטות הישירות שעליו לקבל, וההנהגות הנכונות שעליו ללכת בהם על פי רצון ה', בכל שאלות חייו. מצבים ו'שאלות' אלו, הם 'יחודיים' לכל יחיד ויחיד ב'עולמו', וההחלטות הנכונות שהוא מקבל בהן - הן 'יעודו', תפקידו וחובתו הפרטית בעולמו.

גם כוחות הנפש האישיים והכלים השכליים הניתנים לאדם, נשלחו משמים במיוחד עבורו, בכדי שיוכל להגיע אל 'יעודו' בחיים - להחליט ולפעול באופן נכון, בכל מקרה הניצב בפניו, לפי תכונותיו, יכולותיו, כישוריו הייחודיים, והרקע שבו הוא גדל. על האדם לשאוף לבצע את חובתו, ולממש במלואם את התפקידים המיוחדים שלו בעולמו, בימי חייו.

על כל יהודי ויהודי לגלות ולברר את התפקיד המיוחד שלו ומה חובתו בעולמו.

בכדי להגיע אל בירור האמת של 'חובתו בעולמו', שהיא חובתו האישית והפרטית של האדם בעולמו המיוחד שלו, וכדי שיעליל לקבל את ההחלטות הנכונות בהתאם לכוונותיו האישיים ועל פי רצון ה' - עליו ללמוד כיצד חושבים נכון, מה הם הערכים האמיתיים, ומה רוצה ממנו האלוהים.

'דעת תורה'

אך כאן עומדת בפני היהודי החושב השאלה: כיצד אדע מהו באמת רצון ה' - הייחודי -

דרך לימוד הגמרא, אנו לומדים לנתח ולהבין את רצון ה' מאיתנו בעולמנו הפרטי והייחודי

ולהכיר 'מבפנים' את צורת החשיבה שלהם.

היעד המרכזי של לומד דף גמרא הוא להצליח לחשוב בדרכם של חכמי ישראל.

הדרך היחידה לראות את 'עולמו' הפרטי ולדעת כיצד יש ללכת בו באופן נכון, היא רק על ידי הערכים וצורת החשיבה של התורה שבעל פה. במשך כל חייו מוקף היהודי 'חובתו'. הוא ניצב בפני מאורעות, ועומד בפני החלטות שעליו לקבל. כדי להגשים את חובתו בעולמו, צורת החשיבה שלנו צריכה להיות לאור 'מחשבתה של תורה', הנכנית במשך שנות לימוד תורה.

רק אם נדע ללמוד באופן נכון, נוכל לסגל לעצמנו 'מחשבות של תורה', נשכיל להשתמש במחשבות אלו בכל אורחות חייו, ונקיים את חובתנו בעולם בשלימות.

אין הכוונה שלאחר לימוד כל סוגיה יחידה בגמרא, כגון 'שור' שנגח את הפרה' וכדומה, ישכיל הלומד 'לתרגם' זאת מיידית למציאות חובתו בעולמו. אבל לאחר כמה שנים של לימוד גמרא שיטתי ורציני, יחד עם הספק לימודי, ירכוש הלומד את צורת החשיבה של הגמרא.

באמצעות צורת חשיבה ישרה זו, יחד עם ההשקפה הנכונה שנבנתה על פי התורה, ועם טהרת המחשבה הנגרמת על ידי קדושת התורה - הוא יצליח לחשוב ולהחליט 'נכון' בכל ענין או לימוד שייפגש בהם בימי חייו. 'חשיבה נכונה' שכזו, לפי 'דעת תורה', תסייע לו בכל מאורעות החיים העוברים עליו.

אל מול השאלה הגדולה: "מה יצא לי מלימוד הגמרא?", תעלה התשובה הברורה: **"אנו משיגים בלימוד גמרא 'דעת תורה' לחיים!"**

חלקינו בקהילתנו

לרגל חג מתן תורה ביקשנו לשוחח עם הנהלת ארגונו 'חלקי בקהילתי' לשמוע ולהתעדכן על המתחולל ברחבי קהילות 'חלקי' בארץ הקודש. הרב שוקי רוט מנכ"ל הארגון, והרב אשר שפריי רכז הקהילות, נענו לבקשתנו ומספרים לקוראי העלון על הנשמע והנעשה

הדבר המשמעותי ביותר שקורה, הוא שינוי תודעתי ההולך ומתקבל בציבור - פותח ואומר שוקי רוט. בעבר, היה נדמה שבוגר ישיבה לעבוד לפרנסתו, משנה את סגנון החיים אליו הורגל, ומרגיש פחות שייך לציבור החרדים לדבר ה'. התהליך המדהים אותו אנו רואים בשטח, ועליו מעידים כל חברי קהילות 'חלקי' הוא ההבנה הפשוטה כי כל בוגר ישיבה הוא חלק בלתי נפרד מעולם התורה, ויש לו חלק בעסק התורה.

אשר שפריי המסיים בימים אלו סבב סיורים משמעותי בקהילות שבתחום אחריותו, מוסיף ומספר: "בכל קהילה שנכנסתי אליה, פגשתי אנשים חדורי מטרה. חבורות חבורות של בוגרי ישיבות עובדים, המבקשים להתגדל בתורה ועבודת ה' תוך דיבוק חברים ושמחת הלב. בקהילה אחת בה ביקרתי, סיפרו לי החברים בהתרגשות על תוכנית לימוד הלכה בה השתתפו, ואת מבחניה סיימו זה עתה בהצלחה. 'לו היית אומר לי לפני שנה שאזכה לעמוד בידיעת הלכות מצוות, וגם אעבור מבחן בהצלחה, הייתי חושב שאתה מטורף גמור' כשחבריו מהנהנים בהסכמה, כלא מאמינים שעמדו באתגר המופלא הזה".

גם הרב רוט מתאר תגובות שזורמות אליו מקהילות רבות ברחבי הארץ: "אנחנו מוצפים בתגובות. אנשים שואלים איפה הייתם עד היום? כמה שנים אתם קיימים... נשים שמספרות איך כל צורת הבית השתנתה מאז שאבי המשפחה משתתף בפעילות 'חלקי'.

יש קהילות, מספר הרב שפריי, שחבריהן לומדים לבילי שיש פרשת השבוע בעיון. יש שלומדים סוגיות הלכתיות, ויש שעוסקים בספרי אמונה ויראת ה'. יש קהילות בהן מתקיים מידי ערב סדר לימוד, והציבור מתמיד בלימוד הגמרא, וקהילות שמתפללות יחד את כל תפילות השבת, עם קידוש בשבת בבוקר, ולימוד אבות ובנים. צד השווה שבכולם, שהם מבקשים להישאר כל הזמן בקו עליה, להיות 'קהילה בצמיחה' כמו שאומר הרב ברוך צבי גרינברג שליט"א שמכה על קדקדו כל הזמן ואומר: גדלו! להוסיף ולצמוח יחד, כאיש אחד בלב אחד.

לאן מועדות פני הארגון, אנחנו שואלים את המנכ"ל הנמרץ: "רק קדימה" הוא מתחיק ואומר: "הארגון פועל כל הזמן ליצור תשתית לקהילות נוספות. מתקיימת עבודת מטה מסודרת כל העת, התומכת ביזמי הקהילות ומקנה להם כלי ניהול ופיתוח להצלחת משימתם. מחלקת התוכן של הארגון עובדת ללא לאות, לייצר תכני לימוד ומסלולי קנייני תורה, בהלכה ובהוראה. מרצים מוכשרים נוספים כל העת לרשימת הפעילויות המומלצות לחברי הקהילות, וגם עלון 'חלקי בקהילתי' המופץ בעשרות אלפי עותקים בדפוס ובדיגיטל, תורם רבות להעברת המסרים של הארגון, לצד חומר קריאה עיוני, המותאם לקהל היעד.

אנחנו נפרדים מהרבנים האחראיים, באיחולי ברכה והצלחה להם, להנהלת הארגון ויזמי הקהילות, ולכל מי שמרגיש שגם לו יש חלק בתורה, והוא רוצה להתגדל בו, ולהידבק בתורה ובמסורה, הרי שהוא מוזמן להצטרף ל'חלקי בקהילתי' ולמצוא את מקומו באחת מהקהילות הקיימות או להקים קהילה נוספת ברצף הקהילות המפוארות.

חלקי בקהילתי
נתונים עדכניים סיון תשפ"ד:

71 קהילות

19 מהן מקיימות סדר לימוד יומי
כ-4,500 משתתפים פעילים
במסגרת הקהילות

הצודק והחכם

אתה צודק כשאתה אומר :

- אין לי זמן ללמוד..
- צריכים אותי בבית..
- אין לי טעם בלימוד..
- קשה לי להתרכז..
- לא מצאתי לי שיעור מעניין..
- לא יודע ללמוד..
- לא נולדתי לזה..
- לא מוצא חברותא..
- לא מוצא רגע פנוי..
- הלוואי והיה באזור רב מעניין..
- מתחיל ללמוד ונרדם..
- לא מוצא חומר מעניין..
- בקושי אני מספיק להתפלל במניין..
- ניסיתי כמה פעמים ולא הלך..
- או אברך או כלום..
- גמרא זה לא בשבילי..
- כשאגמור את החודש - אלמד..
- אין לי קהילה מתאימה..
- אבל בכל זאת,
- חג מתן תורה,
- גם אתה היית בהר סיני,
- גם לך יש חלק שמור בתורה,
- שמחכה רק לך,
- הוא קריטי עבורך,
- כדאי שתחשוב על זה,
- תהיה חכם
- אל תהיה צודק..
- מוגש כחומר למחשבה -

בא לקהילה ילד חדש

מעמד הר סיני היה מאורע חד-פעמי - הרמב"ן ביאר כי הוא הוסיף להתקיים גם במשכן ולאחריו בבית המקדש, אך מחורבן הבית שוב לא זכינו לאורו. לעומת זאת מצאנו במנהגי קהילות קדומות טקס הכנסת הקטן למלמד תשב"ר, השואב השראה ממתן תורה. בסיס הדמיון הוא הכניסה לקהל. כשם שבקבלת התורה נכנסו ישראל לקהל ה' ("ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש") כך ילד נכנס לקהל ה' בבואו לפתוח לראשונה בלימוד התורה. התאריך המתאים ביותר לכך, הוא כמוכן - חג השבועות.

"מנהג אבותינו שמושיבין התינוקות ללמוד בשבועות, לפי שניתנה בו תורה... כעלות השחר יום עצרת מביאין הנערים מביתם עד בית הכנסת ונותנין אותם בחיקו של הרב" (ר' אלעזר מגרמייזא - הרוקח סי' רצ"ו).

הילד הקטן מנותק מקהל הבוגרים. אנשי הקהילה נפגשים בבית הכנסת שלוש תפילות ביום, מסבים בבית המדרש ללימוד משותף, חוגגים זה בשמחתו של זה ומשתתפים זה בצערו של זה. הקטן אינו בכלל זה, וכניסתו הראשונה לקהילה - לאחר גיחה קצרצרה בברית המילה - היא תחילת חינוכו אצל מקרי דרדקי שמגשימה את החלק הראשון בברכה "כן יכנס לתורה לחופה ולמעש"ט". אין איפוא תאריך

מנהג הכנסתו של הקטן ללימוד תורה בחג השבועות, מספר את הקשר של הפרט לקהילה

מתאים להכניסו בקהל כמו חג השבועות בו באו כולם בברית יחד. מאחר וזהו בסיס המנהג, נמשכים גם פרטיו ומשתלבים ברעיון החג, וכן מתארם בהרחבה רבי שמוחה מויטרי - תלמיד רש"י - בספרו "מזוזור ויטרי":

רב הקהילה הוא המוליך אותו לחיידר - דוגמת משה שהוציא את ישראל להר סיני // מעטפו בטלית - כעם ישראל שכפה עליהם הר כגיגית / משמרו ממראית בעלי חיים - "גם הצאן והבקר אל ירעו" // משמרו מראיית עכו"ם - כמשה ששילח את חותנו הגוי טרם מתן תורה // מרחיצו ומלבישו בכסות נקיה - "וכבסו שמלותם" // מוליך עמו ג' חלות - כנגד מן, באר ושלי // החלות נילשות בידי בתולה צעירה - שהקפידה תורה שלוש ימים קודם מתן תורה בפולטת שכבת זרע // מלמדין אותו לנענע גופו כשלומד - "וירא העם ויגעו" // ומוליכין אותו לבית הכנסת - כדרך שישראל נתקברו לפני הר סיני במתן תורה. למרות שמקום הלימוד מכאן ואילך יהיה בבית מלמד התינוקות, ההבאה הראשונית היא לבית הכנסת - לקהל. התורה אינה יכולה להינתן לפרט, חשוב ככל שיהיה. התורה ניתנת לעם, והקטן הבא ללמוד מובא לבית הכנסת לשם כניסתו אל העם. כעת הוא חלק מהמערכת, ורק כך הוא מסוגל לבוא בשערי התורה, ללמוד שהמנותק מן הקהילה מנותק אף מן התורה, והדבק בקהילתו דבק בתורת ה' ובבריתו.

כל הרוצה ליטול

לא היו לילות טובים ליהדות המתחדשת, כליל שבועות שבו רבאי'ס נוצצים, בעלי כריזמה מפוקפקת משמיעים דברים באוזני צעירים וצעירות, דברי תורה עדכניים כמיטב המסורת. ומה פתאום תורה? הגזמתם. התורה הזו היא הרי מקור חוכמתנו, איך שלא נסובב את זה וכמה שלא נברח ונמרח, ניאלץ בסוף להודות שהיא זו שליוותה את העם היהודי בכל שנות קיומו. היא ואין בלתה. לא קומוניזם יהודי, לא לאומיות יהודית, גם לא חקלאות, קולנוע או הייטק ישראלים. ניסינו, לא הלך.

אז איזה חלק מהתורה הזו נבחר ללמוד. כזה שיחליק בגרון, ויתכתב עם ערכים כלל עולמיים נוצצים ומרשימים, שיראה שגם היהודים נאורים כאלו, מתורבתים. שיהיה מענין, אבל לא ממש מחייב. 'תנורו של עכנא' נבחר להיות הלהיט הבילתי מעורער של תיקון ליל שבועות. כי הנה 'לא בשמים היא' והלכה כחכמים.

לעולם לא אבוז ליהודים שלומדים תורה, גם אם הם רחוקים מאוד מעולמי. בטח בחג

מתן תורה שניתנה לכל ישראל, ולמה לדבר ביקורת, במקום להתמקד בחיובי. צודקים, באמת רציתי לדבר רק טוב ולהיות חגיגי נחמד וחמוד. רק שפתאום תפסתי שכל הגישות הנחמדות האלו, מפילות חללים גם אצלנו בתוך הבית פנימה. ואם בחור ישיבה צעיר יכול לשאול אותי: מה באמת הבעיה בגישה של החוקרים, מבקרי המקרא או רפורמים להנאתם, אם השכל האנושי קובע, וכל אחד יכול ללמוד ולהבין, ובכלל הרי שבעים פנים לתורה?

אז אולי כן צריך להדגיש ולומר, לא ולא. לא כל כלב מצורע יכול לבוא ולתת פרשנות לפי השגתו המצומצמת, בטח אם הוא רואה בתורת ישראל פולקלור לא מחייב, כזה שמייצג תרבות עתיקה ומספר על מסורת רבת שנים. זה שכתר תורה מונח בקרן זוית, לא אומר שכל הרוצה לבוא ולהתקשט איתו - יכול לבוא ולעשות עליו סיבוב.

כדי להבין תורה, צריך קודם כל לגשת אליה עם הכבוד הנדרש, הכניעה המכבדת, וההבנה שהיא איננה אוסף רעיונות 'פים,

זה שכתר תורה מונח בקרן זוית, לא אומר שכל מי שבא לו יכול לעשות עליו סיבוב...

אלא דבר ה' וגילוי רצונו בעולם. רק ככה אפשר להביא לידי ביטוי את ההבנה האישית, רק כשמבינים את המקום שלנו בהיררכיית הדורות, את מדד הסכרה הישרה שעובר מרב לתלמיד, ואת העמל הנדרש לפני כל הגעה למסקנה. השכל האנושי קובע, ובתנאי שהוא מחויב להלכה העולה מהלימוד. אם הלומד מודע לכך שאם הסיק מכוח עיונו בסוגיא, שעישון סיגריות ביום טוב הוא בגדר 'אוכל נפש' ודבר השווה לכל נפש, הרי שמותר יהיה לו לעשן בחג. וכן להיפך.

זכינו למתנה הגדולה מכולן. התעטרנו בכתר הנשגב מכולם. לא תמיד זה קל, לפעמים זה דורש מאבק, אבל כשמצליחים לעשות את זה באמת, כנדרש ומכל הלב, אין מעלה למעלה ממנה.

udbeny@gmail.com

חלקי בארץ החיים

ברוך יערי

**עֲלִיּוֹנִים שָׁשׁוּ
וְתַחְתּוֹנִים עָלְזוּ,
בְּקַבְּלַת תּוֹרָה
הַכְּתוּבָה מִסִּינִי**

**ילדי מאה שערים
ערב שבועות תשס"ה**

חלקי בקהילתי

בית חורני - חברי ליבוגי ישיבת עובדים - לאורם של גדולי התורה

חלקי בקהילתי: רחוב קהתי 14 ירושלים

מרכז מידע ארצי:

chelki.co.il helkioffice@gmail.com 02-6260115

מו"ל: חלקי בקהילתי - יזמות קהילתית תורנית.

מייסד: הרב"ג ברוך צבי גרינבוים **עורך:** אהוד בן יהודה

כותבים קבועים:

ההרב אפרים קרלינסקי, הרב ברוך לב, הרב דב הבלין, הרב שלמה ליפשיץ, הרב זאב קצנלבון, ברוך יערי

עיצוב גרפי: נימיק פרסום | עיצוב גרפי: אפרת 050-6604987

חלקי בדגלי

"וחנו בני ישראל איש על מחנהו ואיש על דגלו" - "איש על דגלו באותות לבית אבותם יחנו בני ישראל"

למה ולמי בעצם נועד הדגל? חז"ל מלמדים אותנו ש"כל דגל יהיה לו אות, ומפה צבועה תלויה בו, צבעו של זה לא כצבעו של זה, כל אחד כגון אבנו הקבועה בחושן, ומתוך כך יכיר כל אחד את דגלו" (רש"י). הדגל של כל שבט מבטא את ייחודיותו, ואת תפקידו השונה בתוך כלל ישראל - תפקיד שבא לידי ביטוי בציוור ובצבע המיוחדים לו. כל שבט קיבל את דגלו באותות, על פי המסורת - 'לבית אבותם' - ביתו של ישראל סבא, אשר לימד כל אחד מילדיו השבטים, מה היא דרכו המיוחדת - ומהו ייעודו. מדברי רש"י נראה כי תפקידו של הדגל, המונף אל על ומתנועע לכל עבר, נועד עבור בעל הדגל, הנדרש להבין את תפקידו, לדעת אותו בבידור, להיות בטוח בו, ולהניף אותו בגאון. הנפת הדגל בראש התורן היא עיקר עניינו של הדגל. אם יוחבא הדגל בארון ולא יונף אל על - לא יוותר בו דבר מלבד היותו חתיכת בד פשוטה.

מסורת הדגלים שהייתה במדבר, צריכה ללמד כל אחד מאתנו על הצורך הרעיוני באימוץ 'דגל אישי'. זו חובתו של כל עובד ה' לברר לעצמו את התשובה לשאלת החיים שלו: 'מה הדגל שלי?' לאחר שתינתן התשובה לשאלה זו, ויתברר מהו ה'ציור' שצויר עליו, צריך להיעשות בידור נוסף, באיזו מידה יהיה בטוח היהודי להניף את דגלו מעלה מעלה לעין כל, מבלי להתבייש.

גם אנו, בוגרי הישיבות שיצאו אל עמל החיים, צריכים ליצור ולצייר לעצמנו ציור ברור של הדגל הייחודי שלנו - ולהניף אותו אל על, מול ילדינו ומול סביבתנו. דגלו של 'עובד ה' העובד' אינו דגל חדש ומתחדש. הוא אינו דגל מתרפס מתייפייף ומתנצל - שמרגיש צורך להיות דומה לדגלים אחרים המתנופפים במרחב הציבורי

הכללי. על הדגל של החרדי העובד, גם לא מופיע מקום עבודתו. עבודת חרדים אינה עניין עקרוני המתנוסס על דגל, והאדם העובד לפרנסתו, אינו מתייחס לשבט 'ישראל' אחר ושונה משאר שבטי י-ה - העובדים את ה' בגאמנות.

איש על דגלו
צילום אילוסטריציה: ברוך יערי

התמונה הראויה להתנוסס על הדגל היא, של בוגר ישיבה מקדש ה' - שעושה תורתו ותפילתו קבע בכל מצב, ששמירת ערכי הקדושה הם קריטיים עבורו, והחיבור שלו אל עולם התורה - 'בית אבותי' - חשוב לו, הוא משתייך לקהילה תורנית בצמיחה, וחונך ילדיו לתורה ויראת שמיים הם בראש מעייניו.

מצעד הדגלים

"איש על מחנהו ואיש על דגלו". המדרש מספר שבשעה שנגלה הקב"ה על הר סיני, הופיעו שם עשרות אלפי מלאכים והיו כולם עשויים דגלים. כשראו עם ישראל את המלאכים בצורת דגלים, התחילו גם הם מתאווים לדגלים, אמר הקב"ה למשה: "לך עשה אותם דגלים". מה פשר התאוה הזאת להיות 'דגל', ואיך נהיים 'דגל' - הלכה למעשה?

הדגל עצמו כמעט ולא שווה כלום. עיקר ערכו של הדגל מתבטא במה שהוא מסמל

גם אנו, בוגרי הישיבות העובדים צריכים ליצור דגל - ולהניף אותו אל על. דגל שאינו מתנצל, דגל של מילוי רצון ה' ככל שבטי י-ה העובדים את ה'

ואת מה שהוא מייצג. במעמד הר סיני שמעו עם ישראל על תפקידם הגדול בעולם להיות עמו של ה' המייצגים אותו בעולם. הם ראו אז המון מלאכים שעשויים 'דגלים', כלומר - שכל מהותם הוא מילוי רצון ה' שאותו הם מייצגים, או אז התאוו גם עם ישראל להיות 'דגלים' לה', ולעמוד לגמרי במשימה הלאומית והאישית שבשכילה באו לעולם. ככל שנצליח גם אנחנו לעמוד במשימת חיינו, גם אנחנו נהיה 'דגלים'.

מעניין לבדוק, אם נתבקש לקבוע לנו דגל אישי שייצג אותנו, את ייחודנו ומטרותינו בעולם - מה נבחר לצייר עליו...?

שגרירי היהדות

דגלו הקדוש של בוגר הישיבה, צריך להיות מונף אל על במרחב הציבורי. גם שם יש לדגל שלו תפקיד - בהיותו חרדי המקדש שם שמיים בהליכותיו, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה. לכל אחד מבוגרי הישיבות בכל מקום שהוא, צריכה להיות תחושת שליחות כלל ישראלית, להראות לכל סביבת העבודה איך הקב"ה נוכח בחיי היהודי, וכמה אושר ושמחה מביאים ערכי היהדות לחייו. ככל שתמונת הדגל שלנו, תהיה תורנית יותר וחדה יותר - כך יתרומם דגלנו בביטחון אל ראש התורן, ויקרא גם לאחרים להצטרף אליו.

'חלקי בקהילתי' - תורה תפילה, חברה.

תתחבר! 02-6260115